

Activitat discrecional i motivació

Una ciutadana va presentar una reclamació al Síndic per estar disconforme amb la denegació a la seva sol·licitud de llicència per poder instal·lar una terrassa al seu establiment.

Després d'estudiar el seu cas, el Síndic va ESTIMAR la seva queixa.

L'Ordenança municipal d'ocupació de les vies i espai públics, estableix en l'article 21.1 que les activitats que impliquin un ús especial o privatiu que es desenvolupi a la via pública o als espais públics, resten subjectes a autorització administrativa expressa i serà requisit imprescindible que compleixin la normativa legal que els sigui d'explicació, i en l'article 24.2 que els titulars de les llicències han de respectar, en el desenvolupament de les seves activitats, els horaris d'inici i final fixat pels tècnics municipals i, en tot cas, han de vetllar per la qualitat sonora del medi urbà.

L'autorització de llicències per a l'ús de les vies públiques és un dels àmbits d'actuació de l'Administració que exerceix aquestes potestats discrecionals i on la motivació de la decisió adoptada és una exigència derivada del principi d'interdicció de l'arbitrarietat dels poders públics.

L'article 54.1 f) de la Llei 30/1992, de 26 de novembre, exigeix la motivació respecte dels actes administratius que es dictin en l'exercici de potestats discrecionals, amb expressió succinta dels fets i fonaments de dret i la relació causal que existeix entre tots dos. Segons la jurisprudència, si bé no es requereix una exposició de raonaments extensa, és necessari que la motivació sigui expressió racional del judici emès, i ha de reflectir el procés lògic i jurídic que ha determinat una decisió administrativa concreta

La motivació és l'exigència de fer públiques les raons de fet i de dret que fonamenten l'acte administratiu. La manca de motivació és determinant de l'anul·labilitat d'aquell, perquè dóna lloc a la indefensió.

En qualsevol cas, la motivació de les resolucions dictades en l'exercici de potestats discrecionals ha de ser prou entenedora i congruent perquè no es generin indicis de possible lesió de drets o llibertats susceptibles d'empara constitucional.

Per tot l'exposat, el Síndic va estimar la queixa per entendre que l'Ajuntament de Sabadell es va emparar en la discrecionalitat de l'Administració per atorgar l'autorització i que es fonamentar només en les presumptes molèsties veïnals que ocasiona la terrassa. El Síndic no va entrar a opinar sobre l'oportunitat d'atorgar o no la llicència, però sí que va considerar que la motivació de l'acte administratiu era insuficient i per la qual cosa es podria considerar arbitrària. Les terrasses a l'aire lliure estan sotmeses a l'obligació genèrica d'evitar les molèsties i efectes negatius a l'entorn amb les seves conseqüències, però la denegació de l'oportuna llicència ha d'anar de la mà d'un raonament i una argumentació suficient, en definitiva, d'una motivació, ja que la manca d'aquesta o la motivació defectuosa pot configurar un vici d'anul·labilitat si aquesta produeix indefensió, ja que és precisament la motivació el que permet diferenciar entre discrecionalitat i arbitrariedad.

Per tot, el Síndic va recomanar a l'Ajuntament de Sabadell que revisés l'acte dictat, i el motivés suficientment ja que es tracta d'un acte que es deriva de la potestat discrecional que li atorga la norma. Alhora, que regulés per ordenança el règim jurídic aplicable per poder tenir accés a una autorització i les causes que poden comportar-ne la revocació. Regulació que hauria d'establir els requisits, tant pel què fa a l'ocupació del domini públic, com pel què fa a l'exercici de l'activitat, especificant quines activitats son susceptibles de ser considerades atemptatòries al descans veïnal, a un medi ambient acústicament no contaminat....etc, i que poden comportar la denegació de la llicència.